

זמני השבת

יציאת השבת (זמן ר"ת)	כניסת השבת	
18:59	17:24	בני ברק
19:02	17:09	ירושלים
18:59	17:24	ביתר
18:59	17:25	אלעד
18:59	17:25	ברכפלד

בהחלתנו

גליין ד'

פרשת פקודי תשע"ו
- שנה א' -

פניני תורה וחסידות מנחלת רבותינו הק'

יו"ל ע"י מכון נחלת יהושע דחסידי ביאלה ב"ב בארה"ק

נחלת רבותינו

דברי תורה ופנינים יקרים מנחלת רבותינו
על פרשת השבוע

אלה פקודי המשכן משכן העדות

כאן מרומז ענין תיקון חצות זכור ה' מה ה' לנו. ואיתא שם השם מ"ה רומז למדת הרחמים ה' לנו בגימ' פ"ו שהוא השם אלקים שרומז למדת הדין. וכאן רומז תיקונו שיה' השם א' יהפך לרחמים. וזה אלה פקודי המשכן ר"ת גימטריא אלקי' משכן העדות הוא אותיות מ"ה שיהפך לרחמים ב"ב.

(דברי פינה)

אלה פקודי, לרמז כמו שה' המשכן בפועל, ה' משכן ב', בבחינת ושכנתי בתוכם (פ' תרומה), וזה ע"י שפלו, וזה אלה פקודי, באם יודע שמחסר, אז זוכים למשכן ב', של משכן העדות, עדות הוא שהשינה שורה בישראל.

לעיני כל ישראל, באם שומרים ענינים, אז לכל מסעיהם, יכולים לעלות ממדרגה למדרגה, כמו שכתוב (פ' שלח) ולא תתורו, אשר אתם זונים ח"ו, אז מדה טובה מרובה, באם שומרים, אז הולכים ממדרגה למדרגה, אכ"ר.

אלה פקודי המשכן עפ"י אמרי הר"ר אלימלך זצלה"ה על אל תשת ירך עם רשע (פ' משפטים), [פ"ו] אם תעשה המצוות בשיתוף עם היצה"ר, אזי יהי' עד חמד עד"ש עולה ומשטין, ויהי' עד לחמוס את המצו' הזאת שלא נעשית כתקנה], וזה אלה פקודי המשכן, באם עושים המצוה בענין גיאות, שנתמשכן, אז העדות, עולה ומעיד, והעצה אשר פוקד עפ"י משה, למסור לצדיק הדור התורה ועבודה, אז מחבר הכל להשי"ת, ונעשה מדת החסד.

כן עשה, לרמז כמ"ש בנועם אלימלך, על קרש, אותיות שקר, שמרמז שצריך לתקן הענין של שקר, וזה כן עשה, כן מרמז על אמת, כמ"ש כן בנות צלפחד (פ' פנחס), שנטע בלבבות ישראל מדת נקודה של אמת, אכ"ר.

(חזונו חלקת יהושע)

אלה פקודי המשכן משכן העדות אשר פקד על פי משה וגו' (לו, כא).

ונקדים דברי הנועם מגדים בביאור כפל הלשון 'פקודי המשכן משכן העדות' (אות א' ד"ה והנה) שהוא השראת ומשכן השכינה, כמא"כ (מות כה ח) "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", והשני במה שהיה במשכן המקום אשר הימנו תצא תורה והוראה לכל ישראל, כידוע שבמקום המקדש היתה לשכת הגזית אשר ממנה יצאה הוראה לכלל ישראל, וכמא"ל (סנהדרין יד:) עה"כ (דברים יז, ח) "וקמת ועלית אל המקום ההוא": מלמד שהמקום גורם, כי המקום הזה היה בעזרם לעמוד על הדרך ישכון אור דהיינו משכן השכינה. ומלבד זאת היה בו מעלה נוספת, בהיותו משכן העדות, היא התורה שנקראת עדות כמא"כ (תהלים עה, ח) "ויקם עדות ביעקב ותורה שם בישראל" עכ"ל.

(לפנת דוד)

נחלת החסידות

אמרות טהורות, מבוטאות בביאור צה, מקולמוס חד דמן חבירא
מרבנותינו הקדושים מאורי החסידות זיע"א

במצוות ומעש"ט שהמה מעדנים ומתור קים מלגמרי ושוב מתעסקים בעבודת השי"ת רק דבש ונופת צופים, והן מעבודת הבינונים הלוחמים ביצרים יום אחר יום ועוסקים בכפיפת ראש הרע לשובתקו מלחסינת נגד רצון השם שבזה מתבלים המה את הרע המר והחמוץ בתיבול מלחמת היצר המתקו שכשיסירו ממנו את התיבול - כפיפת ראשו, יחזור הוא לטעמו הרע והחריף ויצרכו המה לחזור ולתבול בתורה שהיא תבלין נגד היצר, כדאיתא בחז"ל "בראתי יצר הרע, בראתי לו תורה תבלין" ואדרבה ישנם שרצון השי"ת הוא שיהיו כל חייהם בעבודה זו בחינת 'אתכפא' ויש להם לשמוח בזה ולא לפול ברוחם כי אולי לכך נבראת ונוצרת (לק"א פכ"ה, תפארת שלמה - שופטים).

ובכדי לזכות לעבוד את השי"ת בתכלית השלימות בחינת "איתכפא" צריך להקדים לה את העבודה בחינת "איתכ" פ"א" ללחום יצר הבורע לרעה ולכפות אותו לטוב, ועי"ז אפשר לזכות לעלות מעלה מעלה להפך היצר לגמרי מרע לטוב, [וכמו שכתב התולדות אדם במאמר המוסגר כאן, ובתניא פ"ט] ואם לחשך אדם לומר האין ניתן לכפוף קומתו של היצר המלומד בשעה שמבעיר באש להבה את תאוותי לתאוות חיצוניות ורעה, הרי אש התאוה בוער לרע ואין אוכל להתגבר לעשות רק טוב, אמור לו: שקול נא דעתו של היצר באותה שעה הבורע באש להבה לעשות רצון השם שציוהו להסית בני אדם לרעה, ולמד מאותו יצר הרע להתתמם בחימויות ואס קודש לעשות רצון השי"ת ולהימנע מלעשות את החטא - באותה חמימות ורשפי אש שהייתה רוצה לעשות ולעבור על החטא, וכמו שהיצר מולבד כולו בתשוקה עצומה לעשות רצון קונו להסית בני אדם לעבירה, כמ"כ באותה התלה"ב בות תבער נפשך לעשות רצונו של מקום להימנע בכה ורשפי אש מעבור על העבירה בבחינת "מאויבי תחכמי מצוותך", ועי" עבודה זו תזכה לכפוף קומתו של היצר מלעמוד בקומה זקופה לפתוח לרעה, ועי"ז תזכה להגיע לדרגה גבוהה יותר שאיברך מעצמם ירצו לדבר מצוה וימשכו אותך לרצון ה' בלא שום צורך ללמוד מהרע האין לעבור לעשות רצון ה', כי מאליי יקרא לעשות רצון ה' כי יתבטל לגמרי מרע לטוב וכדוד המלך שאמר 'ליבי הלל בקרבי' ואח"ל (סוטה ה.) שהיה ליצר הרע וביטלו מרע לטוב לגמרי, והיו רגליו מושכות אותו מאליהם לבית המדרש (ויק"ר לה, ב) כי היה יצרו כולו טוב, [כך כתבו התולדות אדם בפרשה זו, (ד"ה וזהו) ארון עדות - משפטים, להבת דוד משפטים באריכות יעו"ש].

לחסות לעבור על מצוות ה', וצריכים לשוב ולכפות אותו ארצה לבלתי תחטא, והיינו, שאין היצר מסתלק לגמרי מלב האדם, אלא מתבטל באותה שעה ליצר טוב ואינו מונעו, אולם קיים הוא עדיין בלב האדם ולאחר זמן ישוב לפתותו לרעה, אולם ישנם צדיקים בדרגה גבוהה יותר שלאחר מלחמה ארוכה שינו את כח היצר המסית לרעה לגמרי שירצה רק טוב לקיים רצון השם, וביטלו את יצרם לגמרי מליבם עד שאין לו מקום כלל לחזור ולהסית לרעה, ובחינת זהו היא בחינת

או יאמר ביד איתמר בן אהרן הכהן. יבואר זאת על פי מאמר הרה"ק ר' זלמן ז"ל (תניא, פכ"ז, ועוד), שיש שני בחינות: בחינת איתכפא, ובחינת איתכפא. והחילוק שבניהם הוא כד: בחינת איתכפא הוא רק הכנעה לפי צעה, ופעמים הוא כד ופעמים כד. כמו שאנו רואים בני אדם שבהם נהיות כעת עסקם בתורה ובעבודה, ואחר כך כשהולך על השוק, מתגבר עליו עוד היצר, ועושה עמו מלחמה. אבל לשון איתכפא הוא לשון ביטול לגמרי, היינו: שנהפך כח הרע לגמרי מכמות שהיה, ומן הרע נעשה טוב, ואין לו עוד שום מלחמה, ונעשה שום כינו וכו' וכו' היצר, הוא כח עשן. ועשו בגימטריא שלום, היינו: שנהפך כח הרע לגמרי לטוב.

וזה מרומז כאן איתמר הוא לשון תמורה, בחינת איתכפא, שהאדם נכרך מקודם לכוף כח הרע כח היצר הרע שבו על ידי תורה ועבודה. ועל ידי זה יוכל אחר כך לבוא לבחינת איתכפא, הוא בחינת אהרן הכהן בחינת חסד, שהיה (לכות א' יא) רודף שלום, שלא יהיה לו שום מלחמה עם היצר.

(תולדות אדם - פקודי)

"איתכפא" שמחפך את היצר מרע - לטוב לגמרי, ונמצא שלום ושלחה בנושיו שאף היצה"ר לא מסיתו לרעה כי נתהפך ליצר טוב לעורר לרצון ה' (עיין תניא פ"ט ופ"י).

ושני עבודות אלו רצויים לנחת רוח להשי"ת כדוגמת המטעמים שישנם מעדנים מתוקים וטובים וישנם מעדנים חריפים וחמוצים אלא שתבולו במיני מתיקה ותוקנו לאכילה, ושניהם שוים כאחד לענן לב האדם שפעמים ירצה מטעם זה ופעמים מעונג אחר, כמ"כ להבדיל השי"ת שש ושמה הן מעבודת הצדיקים שהופכים את יצרם מרע לטוב

עונשו של הנחש הערום שהחטיא את אדם הראשון בחטא עץ הדעת ידוע ומפורש בפסוק "ועפר תאכל כל ימי חיך" שמשמעותו היא מניעת התענוג במאכל ומשתה שטועם ומרגיש כמה מיני טעמים ומטעמים, ומאותו זמן פסק תענוג זה לנחש והחל לטעום טעם עפר בכל מאכלו, לא כן האדם ושאר חיות ובהמות המבחינים בכמה מיני מטעמים ומתענגים בכמה תענוגים וטעמים שונים, וכמו שאח"ל (סוטה ט:) "אמר הקב"ה אני אמרתי יהא מאכלו מאכל אדם, עכשיו עפר יאכל" ועוד אמרו (תענית ה.) "לעתיך לבוא מתקבצות כל החיות אצל הנחש ואומרות ארי טורף ואוכל וכ' אתה מה הנחש יס לך".

ובסוגי המטעמים ישנם מעדנים ממאכלים ערבים ומתוקים, וישנם מעדנים ממאכלים חריפים או חמוצים שאינם ערבים לחיך האדם כלל וכלל מחמת מרידותם והריפותם, רק שהם מתו' בלים ומתוקנים היטב עד שנגשו מעדנים טובים המשיבים נפש בעריבות לטובה.

והחילוק שבין שני המאכלים הוא, שהמאכל המתוק והערב גם אם נוריד ממנו את קליפתו ישאר הוא ערב ומתוק בלא שום שינוי, כי בעצם עצמותו - מתוק הוא ואין בו זכר למרידות או חומצה כל שהיא העלולה להזדמן על ידו, ולעומתו המאכל המתובל והמתוקן שבשורשו עשוי הוא מדברים חמוצים והריפים המד' כאים את הנפש - כשיסירו ממנו את תיבולו אזי תתגלה מרידותו והריפותו ולא ינתן יותר לאכילה רק אם נשוב ונתבלו כראוי לתקנו לאכילה בתיבול ערב ומתוק.

ואמנם נכון הוא הדבר כי משני המאכלים בא נחת רוח לאדם הטועם מהם, ופעמים יחפץ הוא לטעום ממאכל המתוק ופעמים להפך יחפץ הוא במאכל החריף המתובל במיני מתיקה ושניהם באים כאחד לענן נפשו, ורק באופן עשייתם חלוקים הם.

בדוגמא זו המחיש בעל ה'תניא' (לק"א פרק כז) לסבר את האוזן את שני אופני עבודת האדם במלחמה התמידית - מלחמת היצר, ישנם שכל ימיהם המה במלחמה עם יצרם, ועל אף שפעם אחת מנצחים אותו הרי שלפעם אחרת מתגבר הוא עליהם בכה רב וצריכים המה לערוך נגדו שוב ושוב מלחמה בכל כוחם לכושבו ולכבוש תאוותם, ובחינה זו היא בחינת 'אתכפא' שמשמעותו כפיפת היצר באותה שעה למונעו מלחסינת נגד רצון ה', אך לאחר שעה קופץ הוא חזרה לעמוד על משמרתו

נחלה לרשתה

אוסף קטעים נבחרים בענייני ברכות
במשנת רבותינו הקדושים

חשיבות הברכות בשמים ממעל ובארץ והתקון הגדול שנעשה לאדם ע"י ברכות בכונה ובנחת על מה שחננו השי"ת בטובו הגדול, וכה כתב רבינו בגדול מעלת הברכות (במכתב בכ"ק) "מקובלני מאמרו"ר זצלה"ה להיות זהיר בברכות הנהנין זהו תקון גדול להכנס לקדושה", ועוד אמר בשם אביו הרה"ק זי"ע, שית"ה' לגדי תמיד עם עול מלכות שמים הוא ע"י ברכת הנהנין בכונה, ובעת שנשאל פעם עיצה ליראת שמים אמר, כי באם יאמר הברכות בכונה ופי' המילות, ובעת אומרו ברוך אתה ה' יתבונן שמדבר הוא לפני הקב"ה בלשון נוכח אזי מיד תבוא אליו היראה, (ואכן מי ששמע מפי רבינו מברך את השי"ת בקול ובמתן כל ברכה, בישוב הדעת בעריבות ובמתקנות ראה בעיני שכלו רוממות היראה).

(אורחות דוד)

בחוקי ד"ה וע"י: איתא בברכות דל"ה כתיב השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם, וכתיב לה' הארץ ומלואה, כאן קודם ברכה כאן לאחר ברכה, כי המאכל עצמו הוא גשם וע"י הברכה שאדם עושה נמשך כח הקדושה להמאכל ומכאן זה נמשך כח הקדושה להאדם.

ד"ה והשיאנו כתב: ע"י שמגביה הברכות להשי"ת ואומר לה' הארץ ומלואה ומשתמש בהם לעבודת ה' ע"י הארץ נתן לבני אדם, ומשפיע הבורא ב"ה ביתר שאת.

(תולדות אדם)

ד"ה אלה (עמ' פו) כתב: ועין הברכה הוא כמ"ש בשם הבעש"ט ז"ל ע"ז רעבם גם צמאים וגו' (תהלים קז, ה), כי למה ברא ה' עניני מאכל ומשקה שאדם תאב להם, הטעם שהם ממש ניצוצות אדה"ר שהם מתלבשים בדומם צומח חי מדבר ויש להם חלק בקדושה, וזהו רעבים גם צמאים ולמה זה לפי שנפשם בהם תתעטף בסוד גלות בלבושי זרים בקדושה, וזהו רעבים גם צמאים ולמה זה לפי שנפשם בהם תתעטף בסוד גלות בלבושי זרים עכד"ק, ואופן ענין כח העלאת כל הניצוצות הוא ע"י הברכה שמברך על מזונו ויודע ומאמין שנשלח לו מן השמים חיות וקדושה בתוך המאכל לברר ניצוצי נפשו השייך אליו לשורש נשמתו, ומברך ע"י להשי"ת אזי ע"י אכילה ההוא באמת הוא מעלה הכל להשורש.

ד"ה וידבר (עמ' עב): כתב: איתא בגמ' (שבת קיט. א) אמר רבי חייא בר אבא פ"א נתארחתי אצל בעה"ב בלודקיא והביא לפניו שלחן של זהב משוי ששה עשר בני אדם, ושש עשרה שלשלאות של כסף קבועות בו וקערות וכוסות וקיתונות וצלוחיות קבועות בו ועליו כל מיני מאכל וכל מיני מגדים ובשמים וכשמניחים אותה אומרים לה' הארץ ומלואה וכו', והענין מזה כי ע"י שאכלו על השלחן הזה הכוונה עליונה ע"י נתחדש באמת הרצון העליון שהי' בתחילת הבריאה וע"י הי' על שולחן הזה כל מיני מאכל ומגדים ובשמים שבכל העולם.

(דברי בינה)

עמוד הנחלה

פרפראות לסוגיא הנלמדת במסגרת "עמוד והרמב"ם היומיו" דקהלתנו
שע"י ארגון "תורתך שעשועי"
- מיסודו של ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א -

כמה טעמים מדוע מזוזות רבים נבדקת רק פעמיים ביוכל / סיבת בדיקת המזוזות / אופן בדיקת המזוזות / מעשה נפלא מקדושת המזוזות / תאריך בדיקת המזוזות

הגמרא (יומא יא ע"א) דנה מדוע בשערי העיר 'מחוזא' לא עבדו רבנן מזוזות, והסיקה הגמ' "אלא אמר אביי משום סכנה", ופירש"י "שלא יאמר המלך כשפים עשיתם בשערי עירי", והוסיף אביי להוכיח מהא דתניא" מזוזות יחיד נבדקת פעמיים בשבוע (בשבוע שנים) ושל רבים פעמיים ביוכל, ואמר רבי יהודה מעשה בארטבון אחד שהיה בודק מזוזות בשוק העליון של ציפורי, ומצאו קסדור אחד (שוטר) ונטל ממנו אלף זוז" משמע שבבדיקת מזוזות יש סכנה מחמת שוטרי ונוגסי המלכות, וכמו שבבדיקה יש סכנה כן יש לחוש ג"כ לעשיית קביעת מזוזות בשערי העיר שמא יאמר המלך כשפים אתם עושים לי, ומשו"ה לא קבעו רבנן מזוזות בשערי העיר 'מחוזא', (כ"פ בתוס' ישנים כאן) והנה בטעם החילוק בין מזוזות של רבים שצריכה בדיקה רק פעמיים ביוכל, למזוזות של יחיד הנבדקת פעמיים בשבוע, נתבאר בראשונים כמה חילוקים ונבארם אחד אחד.

א. רש"י פירש (ד"ה פעמיים ביוכל) "כל דבר שהוא של רבים אין להטריח עליו הרבה, שאם טטריח יהא כל אחד אחד ויעשו חברי", ולדבריו מעיקר הדין היה מזוזות רבים ג"כ חייבת בבדיקה פעמיים בשבוע, רק מחמת הטריחה הקילו.

ב. בתוס' ישנים פירשו שהוא מחמת הסכנה "שאם יבדקה תדיר, יבא סרסר לידי הסכנה, כי ההיא מעשה דארטבון דסיכן וגבה ממנו אלף זוז", ולדבריהם נראה להיכא דליכא למיחש לסכנה, חייבת מזוזות רבים בבדיקה פעמיים בשבוע כשל יחיד, כי כל הטעם שנבדקת פעמיים ביוכל הוא מחמת הסכנה, והיכא דליכא סכנה - נבדקת כשל יחיד, וכך פירשו התוס' הרא"ש והריטב"א בחידושיהו כאן.

ג. בספר 'האשכול' (הלכות מזוזות אות כה) לראב"י אב"ד מגדולי הראשונים (חותנו של הראב"ד בעל ההשגות) כתב: "דיחיד אינה נשמרת כל כך מעיפוש ומים, אבל דרבים הכל שומרים אותה בכניסתן וביציאתן ואין צריך בדיקה אלא פעמיים ביוכל", ולדבריו עולה דאף לכתחילה אין מזוזות יחיד צריכה בדיקה פעמיים בשבוע, כיון שהא נשמרת היטב יותר משל יחיד משו"ה נבדקת רק פעמיים ביוכל, משא"כ של יחיד דאינה נשמרת כ"כ נבדקת פעמיים בשבוע, ולכן גם היכא דליכא טריחה לרבים אין צריך בדיקה אלא פעמיים ביוכל לדבריו, ולמעשה כתבו כל הפוסקים כפירוש של רש"י טעם בדיקת מזוזות רבים רק פעמיים ביוכל הוא מחמת טריחת הרבים (כ"כ הבית יוסף, הב"ח, הלבוש והש"ך בסיומן רצ"א ס"א ביו"ד).

ובעיקר חוב בדיקת המזוזות כתב רש"י הטעם: "שלא נרקבה או נגנבה" וכך כתב הרמב"ם (פ"ה מהלכות מזוזות ה"ט) וז"ל: "מזוזות יחיד נבדקת פעמיים בשבוע, ומזוזות רבים פעמיים ביוכל, שמה נקרה ממנה אות או נמחקה, מפני שהיא קבועה בכתלים מרקבת" עכ"ל, ומשמע מדבריהם דאין הבדיקה מחשש לחסרות ויתירות בתיבות המזוזות, דבזה מוקמינן אחזקת כשרות שבתחילה, רק מחשש לריקבון וגניבה הצריכו רבנן בדיקה, וכך כתבו התוספות במנחות (מב: ד"ה תפילין) לענין בדיקת תפילין: "והני בדיקות לא הוו משום חסירות ויתירות, אלא שמה בלו ונתקלקלו" ולהדיא כתב כן ראב"י אב"ד בספר האשכול (שם) לענין מזוזות וז"ל: "ודאמר מזוזות יחיד נבדקת פעמיים בשבוע לא מפני כתיבתה אם היא כהלכה, דבדיקה זו קודם שיקבענה, אלא שמה נטשטש הכתב ממין ואויר", ולפי"ז כתב הערוך השולחן (יו"ד רצא, א) שבמקום המצוי מאד לחלוחית המחלחלת שעשוי להקריב ולקלקל את המזוזות "כמו שהרבה מצוי במדינתנו, יש לבדוק תדיר לכל הפחות פעם אחת בשנה, וכן אני נוהג" עכ"ל.

אולם, אודות אופן בדיקת המזוזות נשאל בשו"ת חתם סופר (יו"ד סימן רפ"ג) לגבי בית שיש בו הרבה מזוזות הקבועים בפצמי עץ ואבן ומחופין באבן גומר שטורח לפותחם ולבודקם, האם סגי בבדיקה קלה מבחוץ לראות שלא נגנבה או נרקבה, או דשמה מחוייבים לטרוח ולפתוח את בתי המזוזות הקבועים בחוץ ולבדוק בפנים בקלף המזוזות, ומדברי הראשונים הנזכרים לעיל משמע שחוב הבדיקה הוא מחשש ריקבון וגניבה, וא"כ לכאורה סגי בבדיקה מבחוץ בלבד בלא טורח הבדיקה מבפנים.

וכתב החת"ס: "ענין הבדיקה כבר ביארו התוס' במנחות מג. דלא לענין חסירות ויתירות קאמר אלא שמה בלו ונתקלקל לו בתפילין, והוא הדין במזוזות שמה נוקבה או נגנבה כפרש"י דיומא יא. אך פשוט דבדיקה בפנים בעינן לעיין האותיות אם לא ירקב אות אחת, אבל לא בעי מוסחה הבקי בחסרות ויתירות, אלא כל אדם יכול לבדוק, אבל עכ"פ צריך לפותחין לעיין בכל אות אם לא נרקב כיון שעשויין להתרקב ולכלות באורך הימים, וכו', שמזיעת החמה והגשם מים שמזלפים שם רגילות הוא להתרקב" עכ"ל, וכך משמע להדיא ברמב"ם שכתב בסיבת הבדיקה: "שמה נקרה ממנה אות או נמחקה מפני שהיא קבועה בכתלים מרקבת" מוכח שצריך לבדוק בפנים ג"כ שמה נרקבו האותיות עצמם ולא רק מבחוץ, וכש"כ החתם סופר.

ואגב אורחא נציין מעשה נפלא המובא בירושלמי (פ"א דפאה ה"ד) מקדושת ושמירת המזוזות, וז"ל: "ארטבן שלח לרבינו הקדוש חד מרגנא טובא, אטימיטון, (מרגלית טובה ששמה אטימיטון שאין שוה כמותה), אמר ליה שלח לי מילא דטבא כוותא, (ביקש שישלח לו מרגלית טובה כמותה) שלח ליה חד מזוזות, אמר ליה (ארטבון לרבי) מה אנא שלחתי לך מילא דלית ליה טימי ואת שליחתי לי מילא דטבא חד פוטר, (אני שלחתי לך מרגלית שאין שוה כמותה, ואתה מחזיר לי מזוזות ששוה מטבע אחת) אמר ליה (ענה רבי לארטבון) חפציי וחפצי לא ישוו בה, ולא עוד אלא דאת שליחתי לי מילא דאנא מנטר לה, ואנא שליחתי לך מילא דאת דמך לך והיא מנטרה לך דכתיב בהתהלךך תנחה אותך" (החפצים של שנינו לא שווים כמזוזות, ועוד שאתה שלחת לי מרגלית שאני צריך לשמור אותה, ואני שלחתי לך מזוזות שאתה יכול לשכב לישון בנחת והיא - המזוזות שומרת עליך!).

ובשאלות דרב אחאי גאון (סימן קמ"ה) הביא מעשה זה והוסיף דברים נפלאים: "מיד נכנס שד בביתו של ארטבן ולא היה לו אלא בת אחת ובאו כל הרופאים ולא הועילו לה, כיון שנשל ארטבן את המזוזות ושם לה על הפתח - מיד ברחא אותה שדה, ונטל רבינו הק' מרגליות לעצמו, ויש שצינו שארטבן הנזכר במעשה זה היה יהודי כאותו "ארטבן אחד" ששינו בסוגייתנו ביומא "שהיה בודק מזוזות בשוק העליון של ציפורי ומצאו קסדור אחד ונטל ממנו אלף זוז". וי"א שהיה גוי ורבי הקדוש נתן לו מזוזות כי היה יודע בו שמאמין ביחוד ה' ואינו עובד ע"ז, (שו"ת באר שבע דף צח).

ולמעשה במנהגי פפד"מ (סימן תע"ט) כתב שמנהגם לבדוק המזוזות בחודש העיבור (אדר א'), שלרוב יוצא פעמיים בשמיטה, ובמטה אפרים (סי' תקפ"א סעיף י') ובקיצור שולחן ערוך (סימן קכח ס"ג) כתבו שאנשי מעשה נוהגין לבדוק התפילין והמזוזות בחודש אלול, וסיים המט"א: "והוא מנהג טוב", וכך כתב רבינו הקדוש חלקת יהושע זיע"א במכתב (נדפס בספר תפארת אבות עמוד רצ"ג) "לבדוק מזוזות ותפילין בחודש אלול" ונהרא נהרא ופשטיה.

נחל קדומים

דברי תורה, עובדות, וסיפורים, מרבותינו צדיקי הדורות לרגל יומא דהילולא

הרה"ק רבי שלמה הכהן מראדאמסק ז"ע
בעל ה"תפארת שלמה" - כ"ט אדר תרכ"ו

הרה"ק רבי נתן דוד משידלאוועזע היה פעם אחת משובתי שבת אצל אביו אדמו"ר התפארת שלמה ז"ע בראדאמסק, והוא (הרה"ק רנ"ד משידלאוועזע) היה רבי גדול והיה לו הרבה אלפים חסידים, וכאשר שאלו לו למה בא לראדאמסק להתפארת שלמה, השיב כי בא אליו ללמוד ממנו עבודת השמחה אשר נמצא ביותר אצלו מכל צדיקי דורו. (עטרת שלמה ע' ל"ז אות כ"ג)

פעם נחלש הרה"ק ר' נתן דוד זצ"ל משידלאוועזע בין כסא לעשור ונתקרה מאד, גזרו עליו הרופאים שלא ילך להמקוה, כי סכנה גדולה ועצומה הוא לו, ובהגיע ערב יו"כ אמר הרה"ק משידלאוועזע, כי לא ישגיח כלל על הרופאים וילך למקוה, ושלוחי מצוה אינם נזוקין (פסחים ח:): והי' שם ת"ח אחד מתלמידיו ואמר לו לרבינו, הלא משנה מפורשת (יומא ה, א) הוא שלא ילך להמקוה, כיון דכ"ג לא הי' מאריך בתפלה רק הי' מתפלל תפלה קצרה שלא להבעית את ישראל, אם כן כבוד תורתו בטוח שלא יזיק לו המקוה, אבל אנחנו תלמידיו יראים שמא ח"ו תזיק לו, ומחוייב רבינו לקיים התפלה שלא להבעית את ישראל, השיב רבינו אדמו"ר משידלאוועזע זצ"ל ואמר: הרה"ק מראדאמסק, אמר הפשט במשנה, דתפלה קצרה של הכ"ג הי' דבר זה בעצמו, שלא להבעית את ישראל ומה יקרו ומה נעמו דבריו, רבש"ע, אנה השם, שלא להבעית את ישראל, ישראל יראים מיום הדין, יראים מגולות, יראים מתורה"ק, יראים מעוה"ב, ומעוה"ב, לכן נא שלא להבעית את ישראל. (אוהל שלמה ח"ב אות כג)

שבוע ימים לפני הסתלקותו של רבינו, ביום כ"ג אדר תרכ"ו נסתלק הרה"ק בעל חידושי הרי"ם שהיה ריעו ועמיתו, על כך לא רצו אנשי ביתו לגלות לו אודות פטירתו, אבל ברוח קדשו חזה זאת, וכשחנתו רבי ליפמאן ליטמניטש שב מהלוי' שאל אותו רבינו מה שהיה שם, ואמר לו הנך רואה זקני כבר לבן, מקובלני מרובתי הגדולים, כי בשעה שישתלק צדיק הדור יקראו גם לי לקבל שבת לפניו בעולם האמת.

בליל פטירתו אור ליום ו' ערב שב"ק באו אל רבינו שני אורחים חשובים, הרה"ק ר' צמח משידלאוועזע, והרה"ק ר' ארון מקראקא בן הרה"ק בעל מאור ושמש, הה"מ ר' צמח זצ"ל סיפר דבר פלא מסיבת בואו לרבינו זקניו זצ"ל, שראה בחלום בחזיון את אביו הרה"ק רנ"ד זצ"ל משידלאוועזע ואמר לו כי איזה שבועות מכריזין בג"ע פנו מקום להרבי ר"ש מראדאמסק, וצוהו שימחר ויחיש לנסוע לראדאמסק לראות צורתו הקדושה עוד קודם צאתו מן העולם הזה. כוונתם היתה להשאר על ש"ק, והם לקחו ברכת שלום ודברו עם רבינו ולא הכירו בו שום דבר, ואח"כ פנה רבינו אל רבי ארון, ואמר לו: ארון נושא את נשאי. הבררים היה לחידה סתומה, ולמחרת הובן הכוונה שרבי ארון היה מנושאי ארונו של רבינו.

בחצות הלילה ליל שישי כ"ט אדר נטל רבינו את ספר הזוהר הקדוש והחל ללמוד בו בהתלהבות גדולה, ואחר כמה רגעים ניה ראשו על ספר הזוהר המונח לפניו, ונשמתו יצאה בטוהרה.

דבנות צלפחד בבבא בתרא, וכשיגמור הסוגיא יוכל שאתו. (אהל שלמה חב' עמ' יז')

בימי נעוריו הלך ללמוד אצל הרה"ג מו"ה אברהם צבי ז"ל אבד"ק פיעטרקוב בעמח"ס שו"ת ברית אברהם, ולמד שם בהתמדה ושם לילות כימים, שם התקשר בעבודות האהבה עם הראב"ד מוה"ר דוד ב"ר ראובן ברומבערג ז"ל בעמח"ס חידושי הדר"ה עמ"ס גיטין, חתנו של המאור ושמש ז"ע, ועל ידו נתקרב רבינו לחסות בצל הקדוש של הרה"ק רבי ישעי' וועלשטרייך מפשעדרבור ז"ע, וספג בקרבו יראת ה' והסידות מלא חפניים.

למד ג"כ אצל רבי הגאון המפורסם בחריפותו ובקיאיותו מו"ה משה אהרן זצ"ל אבד"ק קוטנא. משם הרחיק נדוד להסתופף בצילא דמהימנותא הרה"ק ר' פישל מסטריקוב ז"ע, ובעת פרידתו משם הניח הרה"ק ר' פישל שתי ידיו על ראשו, והסמיק אותו ויברכהו בזה"ל: בחור בא הנה, הנני מברכך קודם החופה לפני חתונתך. ואזי לא היה עוד חתן, אך יותר לא ראהו, כי אח"ז נפטר הרה"ק ר' פישל ביום י"ז טבת תקפ"ב, והוסיף רבינו כי מפעם הזאת הרגיש בנפשו קדושה וטהרה במרכתו של אותו צדיק והוסיף לומר, כי בכל יום ויום עדיין מרגיש הרגשה חדשה יותר מיום שלפניו בבחי' מוסיף והולך.

בהגיעו לפרקו בא בברית האירוסין עם בת הרב החסיד מוה"ר שמואל ז"ל מעיר בארזילוב הסמוכה לעיר וולשצאווי ה"ה הרבנית הצדיקת מרת גיטל ע"ה.

בראותו מעמד ומצב הפרנסה של אביו שהוא בדוחק עד ככר לחם, השכיר עצמו ללמוד עם נערי ישראל בעיר פשעדרבור, וממה שהוריה, פרנס הוריו בעת דחקם. שם נתקרב ביתר שאת אל הרה"ק ר' ישעי' אב"ד פשעדרבור, ושם קנה לו חבר נאמן את הגה"ק ר' יעקב גאב"ד ווידאמע - שהרה"ק ר' יחיאל מאלכסנדר אמר עליו מי שרוצה להכיר חסיד זקן ישתדל להכיר את הרה"ק ר' יעקב מווידיאמע - וכשני רעים אהובים למדו אצל הרה"ק ר' ישעי' בנגלה ובנסתר יחד כאחד, והשפיע עליהם מנועם זיו קדשו עד להפליא, כמו"כ הרבה להסתופף בצל קדשו של הרה"ק ר' יחזקאל מקוזמיר ונסע גם אל הרה"ק ר' שמחה בונם מפרשיסחא, ועוד בדרך ל"ו צדיקים אשר היה מזכירים בתפלתו בימים הנוראים, לאחר הסתלקות רבו הרה"ק ר' ישעי' מפשעדרבור כשהיה רבינו בן כ"ח שנה נתקרב אצל הסב"ק מראדשיץ שנתקבל אז לאב"ד פשעדרבור.

רבינו היה ג"כ תלמיד מבעל "אור לשמים", ואמר כי הדרך להכוח ולקלל קיבל מרבו האור לשמים, וזה היה הדרך של אאע"ה, כי כתיב אצל אאע"ה "ואברכה מברך ומקלל אאר", ולא כתיב ומקללך אאר, אלא איז דער טייטש לייכטען, מיט די קללות טוט מען דערלייכטען אידישע נשמות און א טובה טוהן.

בשנת תקצ"ד באו אל רבינו ראשי קהל ראדאמסק להציע לו את כסא הרבנות דשם, מתחילה סירב, רק עפ"י פקודת רבו הסב"ק מראדושיץ הסכים, וכתב אז רבינו לעצמו לזכרון תקנות אחדים, והוא מסיים בזה"ל: ולי עני עבדך תן לי ל"ב לשפוט עמן הזה. אחר הסתלקותו מצאו יו"ח מכתב זה, ועמדו משתוממים לנוכח רוחו שרמו בטוהר עינים, של"ב שנה יכהן פאר בעיר ראדאמסק.

אחרי הסתלקות הסב"ק מראדושיץ נתקבל הרה"ק ר' משה מלעלוב לרב ואב"ד במקומו, ונתקשר אתו רבינו בעבודות אהבה עד נסיעתו לארץ הקדושה כידוע. ומאז נסע רבו מוה"ר מלעלוב לארץ הקודש בחר לנסוע לציון המצוינת של הרבי ר' אלימלך, וכמ"פ אמר על עצמו כי הוא תלמידו. והיה שוהה שם בחודש אלול וביומא דהילולא וסיפורים רבים יש על דבקו ב"נועם אלימלך".

ה"תפארת שלמה" ז"ע נסע בכל שנה לליזענסק, על ההילולא של הרבי ר' אלימלך ז"ע, ועשה שם סעודות גדולות, ואמר ה"תפארת שלמה" "אנחנו הרמנו כבודו של הרבי ר' אלימלך, שלא ישכחו ממנו", עוד אמר ה"תפארת שלמה" כי "ביומא דהילולא" של הרבי ר' אלימלך, עומד הרבי ר' אלימלך על קברו, ומברך בשתי ידים את הבאים להתפלל על קברו, פעם כשהגיע ה"תפארת שלמה" לליזענסק, שאל ה"תפארת שלמה" "מי דר בביתו של הרבי ר' אלימלך?", אמרו לו כי דר שם איזה איש פשוט (אגלעזער), צוה ה"תפארת שלמה" לקרוא להאיש הגלעזער, וכשהגיע שאל אותו ה"תפארת שלמה", אם צריך לאיזה ישועה? התחיל האיש לבכות, ואמר שצריך להוושע בזרע של קיימא, אמר לו ה"תפארת שלמה" תן לי הבטחה שתצא מביתו של הרבי ר' אלימלך ואז יהיה לך ישועה בעזהש"ת, והאיש הבטיח ויצא, ואחר כך נוושע בזרע של קיימא, וה"תפארת שלמה" עשה ביהמ"ד מביתו של הרבי ר' אלימלך.

הרב הקדוש רבי שלמה הכהן וראדאמסק בעל "תפארת שלמה" ז"ע נולד בשנת תקס"ז לאביו הרה"ג ר' דוד צבי הכהן מעיר וואלשצאווי.

בעת ההיא הסתופף אביו בצל הקדוש של הרבי מלובלין ז"ע. פעם היה חתונה גדולה באורנאוועזא שהיו שם יותר משני מאות צדיקים מפורסמים, נתאספו שם חסידים לקדם פני צדיקי הדור קדושי עליון ה"ה הרבי מלובלין והיהודי הקדוש ז"ע שבאו ליטול חלק בהשמחה, ובין הבאים היו רבי דוד צבי וילדו רבינו שהיה בן תשע שנים, אחרי תפלת ליל שב"ק עברו הילדים לברך ולהתברך אצל החוזה מלובלין בברכת "גוט שבת", כיון שראה החוזה את הילד שלמה שאלו, בן מי אתה? נענה הילד ואמר, בן רבי דוד צבי מוואלשצאווי, ויקרא הרבי מלובלין את אביו, ואמר לו שישם עינא פקיהא על בנו הנער, כי לנר גדול יהיה ברבות הימים. פעם אחד היה היהודי הק' בוואלשצאווי על שב"ק, והמנהג היה לפנים בישראל, שבערב שב"ק

זמן רב לפנות ערב באו הבעלי בתים היראים לביהמ"ד, ומי שהיה לו בן נהג לומר שיר השירים בקול רם לאזני אביו, גם אביו ר' הירשלי יושב על מקומו סמוך לארון הקדוש, ורבינו בנו הקטן אמר לפניו שיר השירים בקול ערב, וכאשר בא היהודי הק' לביהמ"ד שמע אותו אומר שיר השירים הפך היהודי פניו, הסה אוזן קשבת לקול הקורא, ואמר נו, הקטן הזה אומר שיר השירים בענין שלמה המלך, נשקו היהודי על ראשו, ורבינו אמר שהרגיש כח הנשיקה עד שנעשה בן י"ג שנים, והניח תפילין על מקום הזה, לפי זה ידע כי נשיקת היהודי הק' היתה לו כמו הנחת תפילין.

בספר אוהל שלמה מביא: (ח"ב אות ח') סיפר אדמו"ר ה"תפארת שלמה" זצ"ל בשולחן (שבועות תרכ"ב), כי בחיותו בן תשע שנים, נסע עם אביו הרב ר' דוב צבי הכהן זצ"ל להיהודי הקדוש זצ"ל לחג השבועות, והיה שם ביום זה אצל היהודי ז"ע לערך ט"ו מאות חסידים, ואמר התפארת שלמה זצ"ל בזה"ל: כאשר אמר היהודי תורה על השלחן היה בוער ממש באש כיורה רותחת, (אקאכדיגער קעססעל), ואמר: ישנם פה כך וכך אנשים, ואת כולם אני זוכר בשמותם ושמות אמותם, וכולם היה להם תיקון חוץ משנים שאיני זוכר את שמם ושם אמם, והייתי מפרט שמות כולם לפניכם, אך אחדול מזה למען לא יבושו השנים הללו.

רבי אהרן מרכוס שהיה חסידו של התפארת שלמה ושב על ידו בתשובה, מציין בספרו החסידות שבאותו שולחן אמר היהודי את התורה הנודעת, שמובאת בתפארת שלמה (מועדים השמטות): מרגליה בפומיה בשם הרב הקדוש, הקדוש איש היהודי זצ"ל"ה מפ" רשיסחא, על פסוק בקהלת. סוף דבר הכל נשמע, את האלהים ירא ואת מצותיו שמור וגו'. פירוש סוף דבר לעתיד בזמן הגאולה ב"ב לא יהיה נשמע שום דיבור, אלא את האלהים ירא ואת מצותיו שמור ע"כ: ה"תפארת שלמה" התנצל פעם לפני רבו היהודי הקדוש על דבר הפחד שגופל עליו מבלי יוכל לסבול, והשיב לו רבו שזה בא לו

נחלה בלי מצרים

אמרות קודש מספרים וסופרים בעינינו שב”ק

הכנה דרבה מערש”ק (ג)

ע”י שמירת היסוד זוכין לשבת

ועל ידי שמירת היסוד כנ”ל זוכין להשתי שבתות שמיד נגאלין, וכו’. כי ע”י שמירת יסוד זוכין לשבת מלכתא ולהמשיך לה’ חסדים.

(צמח צדיק, שביעי של פסח)

עונג השבת הינו תוצאה מעבודת האדם בתורה ומצוות בימות החול
והענין הוא דבימות החול הגם שע”י המצוות מעשיות נתרעורר העלם עונג העליון לבוא לידי גלוי אור בגן עדן וכו’ מכל מקום עדיין לא בא ממש לידי גילוי עד השבת, אלא הוא מוכן ועומד לבוא לידי גילוי ועדיין הוא בהעלם, אבל בשבת כתיב ”וקראת לשבת עונג” שבה עונג לידי גילוי ממש, וכו’, וזהו ”ראו כי ה’ נתן לכם השבת” כי הנה מבואר למעלה דמי שטרם בער”ש דוקא יאכל בשבת, והיינו שאין בחינת גילוי עונג העליון בשבת רק לפי ערך מה שהוכן בחי’ עונג העליון שבהעלם ע”י מצוות מעשיות שעשו בחול כנ”ל, וזהו שנאמר במן ”את אשר תאפו אפו” וכו’ שחולל מוכן לשבת ואין מכינים בשבת כלום, כי אין עונג השבת בא מצד עצם, רק ממה שכבר מוכן בחול ע”י עשיית המצוות, כי הן הן הבאים לידי גילוי העלם עונג העליון ולא דבר זולתם כלל, וא”כ מאין יהיה העונג שבת, ועל כן הוא נותן להם ביום הששי לחם יומיים וכו’, וזהו ראו כי ה’ נתן לכם, לכם דייקא דהיינו לפי טורח העבודה שלכם בחול כך הוא נותן לכם השבת בחי’ גילוי העליון כנ”ל, וא”כ השבת הוא כולו ברשותכם להוסיף או לגרוע ממנו, דהיינו כפי ערך עבודת”כם במעשה המצוות בחול.

(צמח צדיק, שביעי של פסח)

כדי לקבל מתנת שבת צריך לעשות תענוג להשי”ת בשמירת תורה ומצוות בכל השבוע

ויהי ביום השביעי יצאו מן העם ללקוט ולא מצאו ויאמרו ה’ אל משה עד אנה מאנתם לשמור מצוותי ותורת ראו כי ה’ נתן לכם השבת וגו’ (שמות טז, כז-כט) הנה לכאורה יפלא מה ראו על כך לצאת ללקוט, וכי לא האמינו במשה שבשבת לא יהיה מן, ובפרט אחרי שראו הנס שהיה בששי לחם משנה, אבל שמעתי ממרן מהרי”ד ז”ל ע”פ הגמרא (מגילה כז:) בבי כנישתא דאגורי ומשכנתא אסור אבל מתנתא מותר, דאי לאו דהוי ליה הנאה מיניה לא הוה יחייב ליה, הדר הוי ליה מתנה כזבני, מעתה, אע”ג דשבת מתנה, מכל מקום צריכין אנו להתנהג באופן שהשי”ת יקבל מאתנו תענוג כל השבוע, ואז נקבל קדושת שבת במתנה, ועד”ז נפרש הפסוקים בע”ה, ”ויהי ביום השביעי יצאו מן העם ללקוט ולא מצאו”, וזה אפשר מחמת שכחה, אבל מ”מ באה התוכחה ”עד אנה מאנתם לשמור”, כי למשה ג”כ על שלא שמרו המצוות, ומזה באה השכחה הזאת, וע”ז אמר ”ראו כי ה’ נתן לכם השבת”, כי הוא בבחי’ מתנה וצריך שתקדם לזה שמירת התורה והמצוות, ואז זוכים למתנה.

(מהרי”ד מבעלזא, בשלח)

יעשה דירה נאה לשבת ע”י שיכין מחשבתו מחו וליבו להשבת

וכן בשבת כתיב (שמות לא, טז) ושמרו בני ישראל את השבת וכו’ לדורותם, ודרשינן ב”ש” לשון דירה, היינו שיכין דירה נאה לכבוד שבת ונר דלוק, (עי’ זוה”ק ח”ג ט:) ורמז לזה ”מראש מקדם נסוכה” – היינו כי אותיות השניים מאותיות רא”ש הם שבת, שמא דקדושא ב”ה, (זוה”ק יתרו פח:) ואותיות שניים מאותיות קד”ם הן רה”י – למפרע הנה, וצריך גם כן להכין דירתו, הוא מחשבתו ומוחו וליבו לכבוד השבת, הוא שמא דקדושא ב”ה, שישרה שכירתו בקירבו.

(עבודת ישראל, אבות פ”ג)

על ידי אמירת המאה ברכות כראוי זוכה לקבלת שבת כראוי

דהנה האדם צריך בכל יום בעמדו ממדתו להמשיך עליו אלופו של עולם, ועל ידי זה יאמר המאה ברכות כראוי להמשיך קדושה על כל אבר ואבר ועל כל דבר, ואז נעשה בחינת עבד כמו שכתב השל”ה הק’ במסכת פסחים (מצה עשירה אות יב), ואז זוכה לקבל השבת כראוי, וכו’.

(צמח צדיק, יתרו)

הסגולה שתחול על האדם קדושת שבת היא

– שימור עצמו מלעבור על המצוות

בימות החול כאשר ירצה האדם שתחול עליו קדושת שבת, הסגולה לזה הוא שימור את עצמו בכל ימות השבוע שלא לעבור על רמ”ח עשה ושס”ה לא תעשה הכלולין בזכור ושמור, וגם אם ירצה שיהיה נשמר כל השבוע מחטא שלא יעבור על רמ”ח עשה ושס”ה לא תעשה, הסגולה לזה הוא שימור שבת כהלכתה, ונרמז זאת בדבריהם ז”ל (עי’ תנחומא תשא, לג) שקולה שבת ככל התורה כולה.

(בארית המים ממהר”צ מרימנאב ז”ע, משפטים)

בכח האחדות מאיר על ישראל בחי’ שבת קודש

והנה ידוע ענין ההכנה לשבת הוא בחינת היחוד, שכל ישראל היו מיוחדין זה בזה בלב אחד, כמו במתן תורה דכתיב (שמות ט, ב) ויהיו שם ישראל נגד ההר – כאיש אחד בלב אחד (מכילתא שם), ועל ידי זה יאיר עליהם בחינת שבת קודש מבחינת עתיקה קדישא, ענין יחוד האמיתי בכל העולמות, וכו’, וזהו מאמר רבותינו ז”ל מתנה טובה יש לי בבית גזי ושבת שמה לך והודיעם, כי ידיעה הוא לשון התקשרות כמש”כ (בראשית ד, א) והאדם ידע, וזהו לך והודיעם, דהיינו לצוות אותם על התקשרותם זה בזה כולם כאיש אחד, ואז יהיה בחי’ יחוד האמיתי.

(שארית ישראל, וילעדיק, שובבי”ם)

נחלת הברכה

לאלו שנדבו הוצאות העלון לזיכוי הרבים

הרב מרדכי לוסטיג שליט”א

ראש מוסדות ”מעייני ישראל”

לרגל שמחת נישואי הבת בשעטומ”צ

ויה”ר שיזכו להקים בית נאמן בישראל על אדני

התורה והחסידות ורוב נחת ותענוג אכ”ר

הרה”ג אליהו הירשמן שליט”א

מראשי ה”מ”ם בישיבתנו הק”

לרגל שמחת נישואי הבן בשעטומ”צ

ויה”ר שיזכו להקים בית נאמן בישראל על אדני

התורה והחסידות ורוב נחת ותענוג אכ”ר

הרה”ר נפתלי כהן שליט”א

מסב”ק רבות בשנים אצל כ”ק מרן אדמו”ר זצ”ל ויבולחטא אצל כ”ק מרן אדמו”ר

לרגל שמחת נישואי הבת בשעטומ”צ

ויה”ר שיזכו להקים בית נאמן בישראל על אדני

התורה והחסידות ורוב נחת ותענוג אכ”ר

הרה”ר משה קרויזר שליט”א

לרגל שמחת נישואי הנכד בשעטומ”צ

ויה”ר שיזכו להקים בית נאמן בישראל על אדני

התורה והחסידות ורוב נחת ותענוג אכ”ר

הרה”ר שרגא מילר חי”ו

לרגל שמחת הולדת הבן בשעטומ”צ

ויה”ר שיזכה לגדלו לתורה לחופה ולמעש”ט

וירווה ממנו הרבה נחת דקדושה ומכל יוצ”ח אכ”ר

הרה”ר נפתלי חיים לוויין חי”ו

לרגל שמחת הולדת הבן בשעטומ”צ

ויה”ר שיזכה לגדלו לתורה לחופה ולמעש”ט

וירווה ממנו הרבה נחת דקדושה ומכל יוצ”ח אכ”ר

לתרומות, לשמחות, לעילוי נשמה, נא לפנות להר”ר אליעזר דוד רובינשטיין 052-7130651

לקבלת העלון במייל ניתן לפנות ABAB0651@GMAIL.COM

הודעה

הננו להודיע לכל אנ”ש

ובאי בית המדרש כי אי”ה יתקיים

‘שמחת הפורים’

בקול צהלה ורינה, בהשתתפות

כ”ק מרן אדמו”ר שליט”א

ביום ה’ יום הפורים בשעה 8:30 בערב

בהיכל בית מדרשנו

בלווי תזמורות וכלי זמר.

כל הרוצה

להעמיד יין בעת עריכת השולחן הטהור

שיפנה אל המשב”ק

הרה”ר שמעון אליעזר טויסיג חי”ו

בפלא’ – 052-7674891

29/2/22

P’k22